

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. március 19.
(csütörtök)

Szepesy László

HALLGASS ISTENRE!

Énekek: 397, 445

Alapige: Jónás 1,1-2

„És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván: *kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt élem!*”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Megváltó Úr Jézus Krisztus, hogy meghaltál a mi bűneinkért, és feltámadtál a mi megigazulásunkért.

Köszönjük Neked, hogy hit által ennek áldásait tapasztalhatjuk nap, mint nap. És köszönjük, hogy Lelked munkálja bennünk azt az örömet, hogy a Te feltámadásod és halálod híre valóban reménység, vigasztalás és erő lehessen számunkra. Köszönjük, hogy valóban örömondókká tettél bennünket, és hogy segítettél ezt az örömet a mai napon is megélni, és másoknak beszélni róla.

Ugyanakkor, tudjuk, hogy vannak bennünk félelmek, és visszahúzó erők. Bocsásd meg bűneinket, amikor Ellened fordultunk, amikor nem Téged mutattunk meg a világnak, hanem saját magunkat. De köszönjük kegyelmedet és irgalmasságodat, hogy ezekre a bűnökre is bocsánatodat kérhetjük és remélhetjük.

Urunk, köszönjük, hogy várhatunk Téged. Nem csak a mai napon, nem csak a földi életünk dolgaival kapcsolatosan, hogy cselekedjél hatalmasan, hanem valóban – ahogyan énekelhettük – várhatjuk a hajnalt, ami eljön, az új, örök életnek a kezdetét, amikor Te visszajössz. Kérünk, hogy ebben a reményteljes várakozásban Te adj nekünk kitartást, örömet, türelmet, de mindenek előtt Hozzád való ragaszkodást.

Így kérünk, hogy most is legyél közöttünk, jöjj el úgy, hogy szólíts meg bennünket Igéden keresztül. Add, hogy ez a megszólítás személyesen hadd szóljon hozzánk. És kérünk, add, hogy meghalljuk azt. Áldd meg istentiszteletünket, add, hogy az Ige valóban gyümölcsöt teremjen bennünk a Te dicsőségedre.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Amennyiben Urunk is akarja, és éltet minket, a következő hónapokban egy igehirdetés sorozat keretein belül Jónás próféta könyvét fogjuk tanulmányozni. A könyv tartalma nagyon jól ismert, sokszor foglalkozunk főként gyerekek alkalmain azokkal

a történetekkel, amelyeket a könyv tartalmaz. De mivel hisszük, hogy a könyv nem csak nekik íródott, és nem csak a prófétáról, és az ő engedetlenségéről szól, amiről főként beszélni szoktunk, hanem Mindenható Urunkról, ezért fontosnak tartom, hogy azt mélyrehatóan tanulmányozzuk, és hirdessük azt az üzenetet, amelyet Urunk ad nekünk ezen a könyvön keresztül.

Először is néhány szót szólnék általában a könyvről. A könyv maga nem nevezi meg íróját, mégis a történet apróbb részleteire is kitérő elbeszélő stílus arra enged következtetni, hogy maga Jónás próféta írta le a vele történeteket. Sokan megkérdőjelezik nem pusztán a könyv történetiségét, azt állítva, hogy az egy allegória, hanem még azt is, hogy valaha élt olyan személy, hogy Jónás.

Ezt Jézus Krisztus megcáfolja, és nekünk elég az Ő szava, elég Neki hinnünk. Máté evangéliumának 12. fejezetében azt írja, hogy a zsidóknak nem adatik más jel, mint Jónásé, *„Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában”*. (Máté 12,39) Ha Jónás nem létező személy lett volna, akkor nem lett volna a cethal gyomrában egy percet sem, de ez azt is jelentené, hogy Jézus Krisztus sem töltött a halálban egyetlen napot sem, ez viszont lehetetlen. Urunk egy élő személylyel történt dolgokhoz hasonlítja saját halálát, és sírban lételét, nem pedig egy kitalált történet fiktív személyéhez.

Másodszor pedig néhány igeverssel később, ugyanúgy Máté evangéliumának 12. fejezetében ezt mondja a mi Urunk, hogy Ninive férfiai *„megtértek a Jónás prédikálására”*, mégis Jézus kortársai nem térnek meg az Ő szavára, pedig Jónásnál sokkalta nagyobb van itt. Ez az összehasonlítás értelmezhetetlen lenne, ha csupán egy kitalált történetről és szereplőről lenne szó. Tehát hisszük, hogy Jónás az Úr prófétája volt a valóságban, és ami a könyvben le van írva, az a valóságban is megtörtént. Azért tértem ki ezekre a kérdésekre, a szerzősége és a könyv történetiségére, mert bár számunkra Isten Igéje hiteles, és amit állít, hogy megtörtént, valóban megtörtént, de sokan cáfolják ezt, és ezért úgy gondoltam, szükséges ezeket megemlíteni. Mert ez az alapfeltevés, hogy valóban megtörténtek a könyvben leírtak, meghatározza azt, hogy hogyan értelmezzük a könyvet, és ezáltal azt, hogy mit értünk meg az Úr akaratából.

Visszatérve a könyv tartalmára, a próféta II. Jeroboám, izráeli király idejében élhetett, ahogyan azt a 2Királyok 14,25-ben is megtaláljuk. Felolvasom az igeverset a következő 2 verssel együtt, mert ez segít megértenünk a mai 2 verset, amelyet tanulmányozunk, így szól az Ige: *„Ő (mármint Jeroboám király) szerezte vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének beszéde szerint, amelyet szólott volt az ő szolgája, Jónás próféta, az Amittai fia által, aki Gáth-Kéferből való volt. Mert megtekintette az Úr az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztetett, és az elhagyatott is semmi, és nincs senki, aki az Izráelt megszabadítaná. És nem mondta azt az Úr, hogy az Izráel nevét eltörli az ég alól, annak okáért megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által”*.

Jónás tehát már korábban az Úr prófétája volt, nem a Ninivébe küldése volt az első feladata, amit az Úr rábízott. Erre utal a könyv első szava is. Az új fordítású Biblia és a revideált Károli rosszul fordítja ezt a szót, amit a Károli Biblia jól fordít. Ez a szó az 'és'. *„És lőn az Úrnak szava Jónáshoz”*. Ez a szó nem csak arra utal, hogy Jónás már korábban hirdette Isten szavát, hanem azt is, hogy amit ez után leír, az kapcsolatban van a korábban történetekkel.

Mi történt korábban, és mit jelent az, amit olvasunk a Királyok könyvében? Azt, hogy Izráel északi szomszédja, Szíria szorongatta Izráel országát. Az Ige azt mondja, hogy az ország nagy nyomorúságba került, ellenségei beszorították, szövetségesei elhagyták, és nem volt, aki megszabadítsa. Ebben a helyzetben Isten dönthetett volna úgy, hogy hagyja elpusztulni Izráel népét, hiszen az Ő népe I. Jeroboám uralkodása óta bálványimádásban élt, elhagyták az élő Istent. De a mi Urunk mégsem pusztította el az Őt elhagyókat, hanem megtekintette nyomorult helyzetüket, és úgy döntött, hogy megszabadítja őket Jeroboám által. Jónásnak kellett ezt a szabadítást meghirdetnie, és ez a szabadulás abban vált valósággá, hogy ez a hitetlen király (mert II. Jeroboám gonosz király volt) háborúban legyőzte az ellenséget. Több várost visszacsatolt Izráelhez, és később még magát az ellenség fővárosát, Damaszkuszt is elfoglalta. A kegyelem még nagyobbnak tűnik annak fényében, hogy Isten a szabadítást egy bálványimádó király által vitte véghez, aki ugyanazokat az utálatosságokat cselekedte, mint I. Jeroboám, aki a bálványokat felállította. És mégis, egy hitetlen királyt használt fel Isten eszközként népe megszabadítására.

Jónás, aki hirdette a katonai győzelmeket, a szabadulást, látta, hogy Isten mindenek felett való Úr: még egy hitetlen királyt is irányít, és őáltala is szabadulást képes adni népének. Ez után azonban azt is látnia kellett, hogy hiába vált a nép helyzete jobbá, az nem vált az ő javára, mert a nép nem tért meg a bűneiből, nem tért vissza Istenhez. Mert a katonai sikerekkel párhuzamosan, illetve azt követően II. Jeroboám uralkodása alatt az ország gazdaságilag is megerősödött, felvirágzott, és ez Isten szabadításának a következménye volt. Azonban mindezek, mind a szabadítás a katonai sikerekben, mind a jólét, amiben az emberek élhettek, nem indította a népet arra, hogy Istent keressék, sőt, megmaradtak bálványimádásukban, és ezáltal hálátlanokká lettek Isten iránt. Jónás próféta tehát láthatta azt, hogy Isten Mindenható Úrként uralkodik, megszabadítja népét, megáldja (még anyagiakban is), de látnia kellett, hogy ez a szabadítás nem vált a nép javára az ő bűneik miatt. A katonai győzelmek és a jólét mondhatni még távolabb is vitték a népet Istentől. Mert amíg nyomorúságban él az ember, amíg kiszolgáltatott helyzetben van, addig megérzi, és talán el is ismeri saját tehetetlenségét, és azt, hogy Istentől függ, hogy Ő neki van kiszolgáltatva. Azonban amikor megszűnik ez a nyomorúság, megszűnik a katonai fenyegetés és a szegénység, akkor sajnos sokak életében megszűnik az Istenhez indító ok is, és ahelyett, hogy hálából Felé fordulnának, még inkább hálátlanul elfordulnak Őtőle. Isten szabadítása és áldása a népe javát szolgálhatja, de a bűnös ember még ezeket is magának tulajdonítja (a győzelmeket és a meggazdagodást), és ezek által még távolabb kerül Istentől.

Jónásnak tehát ezt kellett megtapasztalnia, hogy Isten, bár kegyelmes a nép hűtlensége, bálványimádása ellenére is, de ez a kegyelem nem térítette meg a népet, hanem még távolabb vitte Őtőle. És valljuk be, hogy ma is sok esetben láthatjuk ezt: szorongatott helyzetben lévő emberek könyörögnek Istenhez segítségért, „add, Uram, hogy a földi élet dolgai rendeződjenek, segíts ki”, és amikor Ő megadja a szabadítást, és kihoz a mélységből, a mély veremből, akkor hálátlanul elfelejtik az előbbi, korábbi állapotukat, és hála helyett hátat fordítanak Istennek. E mellé a hálátlanság mellé egy másik bűn is társulni szokott: az, hogy a megszabadított nép nem hallgat Isten szavára. A próféta pedig előre megjövendölte az Úr szabadítását (mert ez kijelentett neki), bebizonyosodott, hogy valóban az Úr szólt általa (mert megtörténtek a dolgok), és mégsem tértek meg, mégsem hallgattak az Úr szavára.

Jónás prófétának tehát előbb a nép hálátlanságát és bűneikben való makacs-ságát kellett megtapasztalnia, és csak ezek után küldetett el Ninivébe. Miért kellett oda mennie? Mi célból küldte őt Isten oda? Korábban is, és később is voltak prófétái, de nem kellett az országot elhagyniuk, a legtöbb esetben nem kellett egy pogány bi-rodalom fővárosába menni ítéletet hirdetni. Mi célból küldte Jónást Isten Ninivébe? Sokan azt gondolják, azért, mert Isten ki akarta fejezni a pogány népek irgal-mát és kegyelmét. Meg akarta azt mutatni, hogy a későbbiekben a pogányok közül is sokan fognak üdvözülni. És ez önmagában véve igaz, bibliai gondolat, Istennek ez az akarata, de úgy gondolom, hogy ez az eset talán mégsem erről beszél, mert ez után nem változott meg lényegében véve az, hogy Isten hogyan bánt a pogányokkal. To-vábbra is Izráel maradt a kiválasztott nép, Izráel maradt Isten népe, és a pogányok továbbra is távol maradtak Tőle.

De akkor mégis miért küldte Jónást Ninivébe? A könyv címzettjei Izráel népe volt, Isten nekik akart üzenni a történetek által. És mit üzen ez a könyv? Azt, hogy egy pogány nép hamarabb, 3 nap után tér Istenhez, és hallgat az Ő szavára, mintsem a saját népe! És ez egyszerre döbbenetes és fájdalmas, testvérek! Isten népe megtapasztalja a szabadítást, az Ő hatalmas kegyelmét, még áldásaiban is részesíti őket, meg-gazdagítja őket, és mégsem hajlandók elfogadni és meghallani az Úr szavát. Ellen-ben egy pogány nép, amely jómódban élt, amely nem ismerte az Urat, 3 nap után megtért. Akkoriban Asszíria volt a világ legnagyobb birodalma, és Ninive volt a fő-városa. Isten Jónást nem csak egy pogány városba küldte, nemcsak egy ilyen kisebb településre, hanem mondhatnánk, hogy a legnagyobbba – 3 napig tartott bejárni. Gaz-dagságban, hatalomban nem volt nagyobb ennél a városnál. Nem voltak szorongatott helyzetben, hogy Istenhez kelljen fordulniuk, nem kényszeríttette őket semmi. Sőt, még bűneikben is szabadon éltek, mert annyira elmerültek a bűnben, hogy azt olvassuk az Igében, hogy bűnük felhatott, eljutott egészen Isten színe elé. Minden külső tényezőt úgymond kizárhatnánk, és mégis szívük gyorsabban hajlott a bűn-bánat tartására és az Istenhez fordulásra, mint a kiválasztott nép tagjainak. Isten tük-röt tartott a niniveiek példáján keresztül Izráel népének, és tart nekünk: a hitetlen po-gányok hamarabb meghallják sokszor Isten szavát, mint Isten saját népe! Figyelmez-tetés ez, hogy ne keményítsük meg a szívünket, amikor az Úr hangját halljuk.

Jézus Krisztus is ebben az értelemben használta a niniveiek példáját, amikor azt mondta, hogy *„Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzet-séggel, és kárhozzatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál.”* Nem elég tehát Isten népének úgy gondolkoznia, hogy ha Isten szabadítását és áldásait tapasztaljuk a hétköznapiakban, akkor rendben van az életünk. Nem mondhatjuk és gondolhatjuk azt, hogy mivel Isten olyan sok szoron-gatott helyzetben megszabadított engem, sőt még meg is áldott a földi életben, ak-kor rendben van a vele való kapcsolat. Hogyha mindez igaz akár egy gyülekezetre, egy egyházra vagy egy népre, akkor nem vonhatjuk le azonnal a következtetést, hogy annak rendben van az Úrral való kapcsolata, mert hát megszabadította, megáldotta őket Isten. Mert nem ezek jelentik azt, hogy valóban meghallgattuk az Ő szavát, és az Ő akarata szerint élünk. Izráel népe is megtapasztalhatta mindezt, a szabadítást is, és megtapasztalta az áldásokat is, mégis hálátlan, makacs szívű volt, akik bálvány-imádásban élve eltávolodtak az Úrtól. Az Istenre figyelés, magunk megalázása nél-külözhetetlen a hitben! Sosem szabad szem elől tévesztenünk Isten Igéjét, mert az tart és vezet minket a jó úton. Ha arról eltévelyedünk, akkor hiába kapunk szabadí-

tást és áldást ebben az életben, testvérek, mégis rossz útra jutunk, és elhagyjuk Istent! Az Istenre figyelés és hallgatás vágyának mindig előrébb kell lennie a szívünkben, mint a földi élet gondjainak megoldása és az áldás kívánása. Isten Jónás prófétát Ninivébe küldte, hogy erre felhívja Izráel népének a figyelmét. Ők hamarabb meghallják az én szavamat, mint ti!

Jónás küldetésének második fontos célja a niniveiek megtérésre hívása volt. Mert bár elsősorban a zsidók profitáltak a történetekből, mégis a Ninivében élők is megmenekültek a pusztulástól akkor. És Istennek ebben a tettében, hogy ítélethirdetés által megtérésre hívta őket, meg kell látnunk az Ő kegyelmét és irgalmát. Mert bár Isten elsősorban az Ő szabadítása révén akar minket megtérésre hívni, ahogy Izráelt is számtalan alkalommal, újból és újból megszabadította, és így hívta vissza magához, de Isten nem csak a kegyelem, hanem az ítélet hirdetése által is bűnbánat tartására ösztönöz minket. Salamonnál a Prédikátor könyvében is ugyanezt látjuk: Isten ítéletét mutatja fel, hogy az ember meglássa élete hiábavalóságát Önélküle, azért, hogy megtérjen. És az egész Ószövetségben azt látjuk, hogy Isten Izráel népéhez először úgy küldte a prófétákat, hogy többször megszabadította népét, és csak több száz év eltelte után hirdette az ítéletet, mert előbb mindig a szabadítást hirdeti. De Ő hirdeti az ítéletet is, mert van olyan, hogy az ember annyira makacs a bűnben, annyira nem hallgat az Ő szavára, hogy Isten kegyelmének hirdetése nincs rá hatással. Amikor Isten szabadítását ragyogtatja fel az Igén keresztül, értsük jól, modern kifejezéssel: az emberről lepattan a kegyelem hirdetése. És Isten ekkor ítéletet hirdet, de még azt is azért, hogy megtérjünk. Isten az ítélet hirdetése által szólítja és ragadja meg a niniveieket.

És Isten ezt parancsolta Jónásnak: *„kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiálts ellene, mert gonoszáguk felhatolt élem”*. Nagy városnak nevezi Ninivét, de miért? Talán Izráel népe nem hallotta, hogy milyen nagy volt az Asszír Birodalom fővárosa? Nem tudták volna, hogy 3 napig kell sétálni, míg az ember átjut rajta? Jónás nem hallott volna utazó kereskedőktől különféle beszámolókat? Biztos vagyok benne, hogy ő maga is tudta. De akkor miért, miért mondja Isten nagy városnak Ninivét? Miért így mondja Jónásnak, hogy menj a nagy városba? Először is azért, hogy Jónás felkészüljön lelkiében a feladat nagyságára. Mert valljuk be, testvérek, nem egy könnyű küldetéssel bízta meg őt Isten. Valami nehezet, valami emberpróbálót bízott rá, amihez állhatatosság, bátorság, és az Úrban való erős bizalom kellett. Azért beszélt az Úr Jónásnak a város nagyságáról, hogy Jónás elszánt legyen a feladat elvégzésekor. Ne gondolja, hogy valami könnyed kis szolgálattal bízta meg őt Isten. Az Asszír Birodalom fővárosában kellett ítéletet hirdetnie. Másrészt azért is mondja az Úr, hogy nagy város volt Ninive, hogy ne ijedjen meg a város nagyságától, hatalmától és gazdagságától. A nagy feladat sokszor lebénít bennünket, a félelem úrrá lesz rajtunk, és nem tudunk mit tenni, különösen akkor, hogyha sok emberrel kell szembenéznünk. És ráadásul nem kedveskedni akarunk nekik, hanem ítéletet kell hirdetnünk. Ezért, hogy ne ijedjen meg Jónás, Isten már előre felkészíti őt, hogy ne ott helyben kelljen szembesülnie a feladat nagyságával. Mert egy dolog tudni, hogy mekkora a város, és másik dolog kiállni és hirdetni. Az embereket bűneikből való megtérésre hívni sosem könnyű feladat. Nagy az ellenkezés, a tagadás bennünk, nem akarjuk elhinni bűnösségünket, ezért mindig némi küzdelemmel jár az, hogy hirdessük az Istenhez hívást és a megtérés evangéliumát. Isten azonban azt akarja, hogy végezzük el azt, amit ránk bízott. Ahogyan Jónást sem azért

HALLGASS ISTENRE!

bízta meg, hogy csak úgy legyen egy feladata, és ez is megtörténjen, hanem azért, mert célja volt vele.

Azért hangsúlyozza Isten ezt, hogy nagy volt a város, hogy Jónás ne magában bízson, hanem egyedül az Úrban, amikor a feladatát végre kell hajtania! Mert a világ legnagyobb birodalmának fővárosában hirdetni Isten beszédét akár a kor legnagyobb feladata is lehetett! Ezért ez a feladat egyfajta próbatétel is volt a próféta számára: vajon tényleg nagyobbak látta-e Isten hatalmát, mint az elé kerülő akadályokat, nehézségeket? Valóban elhitte-e, hogy Isten azért küldi oda őt, mert terve van a város népével? És bízott-e abban, hogy ha az Úr erejére támaszkodik, akkor el tudja végezni ezt a hatalmas feladatot? Testvérek, ezek a szolgálatunkat és az engedelmisségünket érintő kérdések. Tudjuk-e emberileg nézve reménytelennek tűnő helyzetben is engedelmesen követni Urunkat, bízva abban, hogy Ő átvezet minket minden akadályon? Állhatatosan tudjuk-e követni, bízva abban, hogy nincs semmi a világon, aminek ne kellene Őelőtte meghajolnia? Így tudjuk-e hirdetni az örömhírt? Ahogyan énekeltük: örömondók tudunk-e lenni ebben a világban, Istenben bízva?

Mert Jónásnak a város ellen kiáltani kellett, a bűneikből megtérésre kellett hívnia az embereket. Isten nem a szabadítást, hanem az ítéletet hirdette Jónás által, és ez nem lehetett könnyű. Mert ha valakinek nagy a hatalma, nagy gazdagsága van, akkor még hogyha egy híres tanító is áll ki elé, és szép dolgokat mond neki, hízelegve, még azt se biztos, hogy meghallja, és nem biztos, hogy hallgat rá. Hát még egy jöttment idegen, aki Jónás volt? És aki ráadásul nem is volt híres, nem volt elismert, ráadásul nem is szép dolgokat mondott hízelegve, hanem ítéletet hirdetett. Hogyan fogadhatták Jónást, amikor megérkezve pusztulást hirdetett fenyegetőzve? Valószínűleg először nem nagy örömmel. És mi is azt gondoljuk, hogy emiatt nehéz az örömhírt hirdetni: hogyan hallgatnának pont rám? Hogyan hirdessem én, ha meg se hallgatnak? Ki vagyok én? Mégis Isten inkább ránk bizza ezt a feladatot, mintsem másokra. Jónásra és az Ő népére bizza az örömhír hirdetését. És szükség volt erre. Súlyos és nehéz küldetés volt ez, de szükség volt rá!

Miért? Mert Ninive bűnei felhatottak az égig. Ez a kifejezés, hogy 'az égig hatott', nagyon nagy bűnökről beszél. A Szentírás Sodoma és Gomora gonoszságáról beszél így, hogy az feljutott Isten színe elé. Ninive tehát, ez a pompában, gazdagságban, kényelemben, fényben úszó nagyhatalmú, gazdag város a bűn mélységébe süllyedt. Isten ítéletet hirdetett ezért ellene, hogy megmentse a végső pusztulástól. Ezért küldte oda Jónást.

És ez a küldetése ma is Isten népének: megtérésre kell hívni minden embert a bűn mélységéből. Sajnos napjainkban elterjedt egy hamis evangélium, amely arról beszél, hogy Isten mennyi jót akar velünk tenni, és a mi dolgunk annyi, hogy csak elfogadjuk Tőle, és azért vagyunk nyomorultak, hogyha nem fogadtuk el, vagy még nem tudtunk erről a sok jóról. És azért veszélyes ez az álevangélium, mert nem beszél a valódi szabadításról, amelyet Jézus Krisztus a golgotai kereszten vitt véghez, amely a bűn mélységeiből mentette ki az embert. A földi élet szabadításáról és áldásokról beszél az álevangélium. Sok jóról beszél, és hogy az életünk jól fog alakulni, de nem említi az őszinte bűnbánatot, a bűneinkből való igazi szabadítást, az ítélettől való megmenekülést és az őszinte hálát Isten iránt. Nekünk sem kell más hirdetnünk, mint Isten prófétáinak, akik megtérésre, őszinte bűnbánatra, és Isten iránti hála szót szólnak fel az embereket. Nem szép, hízogó beszéddel kell megszólítanunk korunk emberét, hanem az igazi evangéliummal. Isten szabadítását a bűn

igazi mélységeinek megértésében kell látnunk, és ezt kell hirdetnünk, mert minél mélyebbről szabadít ki minket az Úr, annál nagyobbak látjuk az Ő kegyelmét! Mert ahol megsokasodik a bűn, ott még jobban bővülködik Isten kegyelme. Ezt a kegyelmet, és nem a wellness-keresztyénséget kell hirdetnünk, nem a földi élet szabadításait és áldásait csupán, amelyekben az Úr valóban részesít bennünket, hanem az igazi szabadítást. Mert ha az ember nyomorúságban éli is le életét, de megtért, övé a bűnbocsánat, a kegyelem, az örök élet reménysége, akkor már lényegében véve meggazdagodott és megszabadult.

És az, hogy Isten előtt volt a város bűne, azt is jelenti, hogy Jónás úgy hirdette ezt az ítéletét, mint Isten követe. Mert Isten volt a bíró, az Ő színe előtt történt az ítékezés, Ő hirdette Jónáson keresztül az ítéletet. Jónás nem személyes véleményt mondott az emberek életéről, hanem Isten ítéletét hirdette, és ennek bátorságot kellett neki adnia ahhoz, hogy a niniveiek elé álljon, és őket Isten elé idézze, ahogyan bátorítania kellene minket is. Reménység szerint személyesen miénk az evangélium, az örömhír, de a szabadítás Istené, és minden embert Őelé kell vinnünk, és úgymond nem személyes véleményünket, hanem az Igét kell hirdetnünk. De a legjobb az, ha a kettő ugyanaz: a személyes véleményünk, és az Ige, az evangélium. És Isten ítélőszéke elé kell állítani az embereket, hogy megszabaduljanak, ahogyan magunknak is oda kell állni, mert Isten velünk kezdi előbb. Oda kell állni Isten ítélőszéke elé úgy, hogy nem leplezzük el a bűneinket, hanem bevalljuk, és őszintén megbánjuk azt. Ugy kell hirdetnünk ennek szükségességét mindenki számára, hogy mi ezen átestünk, és átesünk újból és újból. A végső szabadítás megtörtént (megtértünk), de a naponkénti bűnökből is meg kell térni, és ugyanígy Isten elé állni. És így kell hirdetnünk a szabadítás örömhírét.

Jónás által tehát Isten az ítéletet hirdette, de azért, hogy megtérésre szólítson fel. Ma is ezt kell tennünk, és vigyáznunk, hogy közben sose tévesszük szem elől az Ő Igéjét. Se a földi életben tapasztalt szabadítások, se az áldások ne tévesszenek meg minket, mert ettől még élhetünk bálványimádó módra, hanem mindig hajoljunk meg Isten Igéje előtt, hagyjuk, hogy bűneinket leleplezze, és egyedül Őbenne reméljünk bűneinkre bocsánatot. Szolgálataink közepette pedig Őtőle kérjünk újból és újból erőt és bátorságot. Ezt adja meg nekünk Isten az Ő Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy Te nem csak a földi életünkre nézve szabadítottál meg, hanem az örök üdvösségre, és attól a kárhozattól mentettél meg minket, amelyre méltóak lennénk. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy Te magad, a bíró haltál meg ott a golgotai kereszten azért, hogy a mi bűneink megbüntettessenek, és Te feltámadtál azért, hogy az örök élet a miénk lehessen.

Bocsásd meg nekünk azt, amikor a földi életünket tartjuk a legfontosabbnak, és olyan szabadításokat és áldásokat várunk, amely ezt az életet teszi könnyebbé, kényelmesebbé és boldogabbá. Mindeközben elfeledkezünk az igazi áldásokról: a bűneinkből való megszabadításról, az örök életről, azokról a lelki ajándékokról, hogy Hozzád hasonlónak formáltatunk.

Urunk, kérünk, segíts, hogy szabadításodat és áldásaidat tapasztalva ne hátat fordítsunk Neked, hanem hálás szívvel tudjunk még inkább Hozzád közeledni. Add, hogy ne csak a nyomorúság idején forduljunk Hozzád, hanem akkor is, amikor éppen könnyebben megy az életünk. Add, hogy szívünkkel mindig Igédre akarjunk figyelni, hall-

HALLGASS ISTENRE!

gatni, és annak engedelmeskedni. Ahogyan az elmúlt hetekben is olvastuk: az szeret Téged, aki a Te parancsolataidat megtartja. Segíts és taníts minket így szeretni Téged.

Köszönjük azt a megtiszteltetést, hogy a Te hirdetőid és követeid lehetünk. Köszönjük, hogy az örömhírt ránk merted bízni, és nekünk adtad. Segíts és támogass bennünket az evangélium hirdetésében. Adj bátorságot, hogy a félelem ne uralja el a szívünket, add, hogy valódi örömhírt hirdethessünk, amely a miénk is.

Így könyörgünk népünkért, adj ébredést és szabadulást, hogy sokan megismerve Téged, dicsőítsék a Te szent nevedet. Könyörgünk egyházunkért, annak vezetőiért, vezesd őket Igéden keresztül. Kérünk add, hogy mi magunk is a főpásztor után, Te utánad hadd mehessünk. És kérünk népünk világi vezetőiért is, helyezd a szívükre a Te akaratodat. Köszönjük azokat, akik az Ige szerint értékelnek, döntenek, támogatják őket munkájukban.

Imádkozunk gyülekezetünkért, nagyobb családunkért, Te adj nekünk testvéri szeretetet a közösségben, hadd haladhassunk előre közösen a Te megismerésedben, hadd támogassuk egymást a nyomorúság, a szorongatottság idején. És kérünk, Urunk, hogy minden alkalmunk, amikor összejövünk, hadd szóljon Terólad, Te légy a közepén. Így kérünk, legyél közöttünk továbbra is, munkálkodj bennünk és általunk.

Kegyelmedben bízva és azt kérve, hallgass meg minket!

Ámen.

445. dicséret

1. Szólsz hozzám, Istenem, s én választ adni készen
Mármár megindulok, hogy rád bízam magam,
De látod, köt s lehúz még régi csüggedésem,
Áldd meg ma lelkemet több hittel, ó, Uram.

2. Sok szép ígéretem, ó, hányszor megtagadtam,
A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem.
A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam,
És törvényed szerint nem éltem semmiben.

3. Ha jót tettél velem, ha áldva látogattál:
Én nem dicsértelek s nem hirdettem neved;
Nem értettem, mikor szenvedni, sírni hagytál,
Hogy ha szeretsz, miért sújt vessződ engemet?

4. Köt még a földi jó, a bűn, a földi örvény,
S tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok.
A béklyó súlya nyom, levetném, összetörném,
De lelkem gyenge még s jaj, összeroskadok.

5. Más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed,
Hogy bölcsen bízzak és szolgáljak úgy neked.
Mit érek nélküled? Add, hogy imádva téged,
Bús, gyarló bűnös én, hadd légyek gyermeked.

6. Nagy lelked élt, Uram, a prófétás időkben,
Az fénylett át a szent s apostol életén;
Áldj meg s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven,
Hogy Jézust nézzem és óvéle győzzek én.